

jojo moyes

Vara în care te-am întâlnit

Traducere din limba engleză și note
IRINA RAȚĂ

București
2020

Prolog

Mama mi-a spus cândva că puteai să afli identitatea bărbatului cu care aveai să te măriți dacă decojeai un măr dintr-o singură mișcare și aruncai coaja peste umăr. Când cădea, forma o literă, se pare. Sau, cel puțin, uneori se întâmpla asta: mami voia cu atâta disperare ca lucrurile să meargă, încât pur și simplu refuzase să admită că arăta ca un șapte sau ca un doi, și deslușise tot soiul de B-uri și D-uri. Chiar dacă nu cunoșteam nici un B sau D.

Dar, în ce-l privește pe Guy, nu aveam nevoie de mere. Am știut din prima clipă în care l-am văzut; îi cunoșteam la fel de bine chipul cum îmi cunoșteam numele. Era chipul celui care avea să mă ducă departe de familie, care avea să mă iubească, să mă adore, să aibă bebeluși minunați cu mine. Chipul lui era cel la care aveam să mă uit tăcută în timp ce-și repeta jurămintele nuptiale. Chipul lui era primul lucru pe care aveam să-l văd dimineăța și ultimul în dulcea adiere a nopții.

Știa și el asta? Sigur că știa. El m-a salvat, înțelegi? Ca un cavaler, cu hainele murdare de noroi în loc de armură strălucitoare. Un cavaler care a apărut din întuneric și m-a scos la lumină. De fapt, în sala de așteptare a gării, mă rog. Soldații aceia mă necăjiseră, în timp ce așteptam ultimul tren. Fusesem la o serată cu șeful meu și nevasta lui și am pierdut trenul. Ei erau beți pulbere și continuau să-mi vorbească și să-mi vorbească și să-mi vorbească și pur și simplu nu acceptau un refuz, chiar dacă știam foarte bine că nu era cazul să vorbesc cu soldații. M-am dus cât de departe de ei am putut și m-am așezat pe o bancă, într-un colț. Iar apoi, ei s-au apropiat mai mult și mai mult, până când unul dintre

ei a dat să mă înșface, încercând să facă să pară un soi de glumă. Iar eu m-am speriat teribil, pentru că era târziu și nu vedeam nici un hamal sau pe oricine altcineva, nicăieri. M-am străduit să le spun din nou să mă lase în pace, dar ei n-au renunțat. N-au renunțat chiar deloc. Iar apoi, cel mai solid dintre ei – care arăta ca o brută –, s-a împins în mine, cu fața lui oribilă, nerasă, și cu respirația lui rău mirositoare și mi-a spus că avea să mă aibă, cu sau fără voia mea. Și desigur că voiam să țin, dar, vezi tu, nu puteam, pentru că eram complet înghețată de frică.

Pe urmă a apărut acolo Guy. A dat buzna în sala de așteptare și l-a luat la întrebări pe bărbatul acela, spunându-i că o să îl snopească în bătaie. Apoi, s-a pregătit să-i înfrunte, iar ei l-au înjurat, unul dintre ei și-a ridicat pumnii, dar, într-o clipă sau două, ca niște lași ce erau, l-au mai înjurat o vreme și au fugit.

Eu tremuram și mă smiorcăiam, iar el m-a așezat pe scaun și s-a oferit să-mi aducă un pahar cu apă, ca să mă simt mai bine. A fost atât de blând. Atât de drăguț cu mine. Pe urmă, a spus că avea să aștepte cu mine până venea trenul. Și așa a făcut.

Și acolo, sub luminile galbene ale gării, m-am uitat pentru prima oară la chipul lui. Adică l-am privit cu adevărat. Și am știut că el era. Chiar el era.

După aceea, i-am spus lui mami, ea a decojit un măr doar ca să vadă și l-a aruncat peste umărul meu. Mie mi s-a părut că arăta ca un D. Mami jură până astăzi că era în mod clar un G. Dar deja depășiserăm cu mult faza merelor.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Freddie vomitase din nou. Iarbă, de data asta, se pare. Băltoaca de spume verzi ca smaraldul zăcea lângă comoda înaltă, iar în ea se vedeau unele dintre fire încă intacte.

– De câte ori trebuie să-ți spun, neghiobule? țipă Celia, care tocmai călcase în ea încălțată în sandale de vară. Nu ești cal.

– Nici vacă, adăugă Sylvia, îndatoritoare, de la masa din bucătărie, unde lipea cu migală imagini cu aparate electrocasnice într-un album cu colaje.

– Nici orice alt animal afurisit. Ar trebui să mănânci pâine, nu iarbă. Prăjituri. Lucruri normale. Celia își scoase sandaua din picior și o ținu între degetul mare și arătător deasupra chiuvetei din bucătărie. Uff. Ești *dezgustător*. De ce continui să faci asta? Mami, spune-i. Ar trebui cel puțin să curețe.

– Curăț-o, Frederick dragă.

Doamna Holden, așezată într-un scaun cu spătarul înalt lângă foc, verifica în ziar ora de difuzare a următorului episod din *Dixon din Dock Green*¹. Acesta îi oferea una dintre puținele ei plăceri de la demisia domnului Churchill încoace. Și de la ultima ispravă a soțului ei. Deși, desigur, ea îl menționa doar pe domnul Churchill. Atât ea, cât și doamna Antrobus îi spusese lui Lottie că urmăriseră toate episoadele de până acum și considerau serialul pur și simplu minunat. Pe de altă parte, ea și doamna Antrobus erau singurele persoane de pe

¹ Serial de televiziune BBC despre funcționarea unei secții de poliție din Londra

Woodbridge Avenue care aveau televizoare și cărora le făcea o oarecare plăcere să le povestească vecinilor lor cam cât de minunate erau aproape toate emisiunile.

– Curăț-o, Freddie. Uff. De ce trebuie să am un frate care mănâncă hrană pentru animale?

Freddie stătea pe podea lângă șemineul în care lemnele de foc erau pregătite, dau neaprinse, împingând un mic camion albastru încoace și încolo de-a lungul covorului și ridicându-i colțurile în timp ce o făcea.

– Nu e hrană de animale, bombăni el mulțumit. Dumnezeu a spus să o mâncăm.

– Mami, acum ia numele Domnului în deșert.

– Nu ar trebui să spui Dumnezeu, zise Sylvia cu fermitate, în timp ce lipi un mixer de bucătărie pe cartonul liliachiu. Te va pedepsi.

– Sunt sigură că Dumnezeu nu a spus chiar iarbă, Freddie dragă, zise doamna Holden distrasă. Celie, dragă, ai putea să-mi dai ochelarii înainte să pleci? Sunt convinsă că textul e mai mic în ziarele astea.

Lottie stătea răbdătoare lângă ușă. Fusese o după-amiază destul de obositoare și era disperată să plece. Doamna Holden insistase ca ea și Celia să o ajute să facă niște bezele pentru vânzarea caritabilă de la biserică, chiar dacă ambele fete urau să facă prăjituri. Iar Celia reușise cumva să scape, după doar zece minute, invocând o durere de cap. Așa că Lottie fusese nevoită să asculte vorbăria agitată a doamnei Holden legată de albușuri și de zahăr și să pretindă că nu observase când aceasta fluturase neliniștită din mâini, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Acum, în sfârșit oribilitățile erau coapte și așezate în siguranță în cutiile lor, învelite în hârtie pergament, și, surprize, surprize, durerea de cap a Celiei dispăruse miraculos. Celia își încălță la loc sandaia și-i făcu semn lui Lottie că era timpul să plece. Ea își aranjă cardiganul pe umeri și-și îndreptă părul repede în oglindă.

– Ei bine, fetelor, unde mergeți?

– La cafenea.

– În parc.

Celia și Lottie vorbiră în același timp și se holbară una la cealaltă cu panică mută și acuzatoare.

– Ne ducem în ambele locuri, zise Celia cu fermitate în glas. Mai întâi în parc, apoi la o cafea.

– Se duc să se pupe cu băieții, zise Sylvia care, încă aplecată asupra albumului, își ronțăia vârful cozii împletite. Aceasta apărea din când în când, mătăsoasă de udă. Mmmmmmuuuuaahhh. Muah. Muah. Căh. Sărutatul.

– Ei bine, nu beți prea multă cafea. Știi că nu vă face bine. Lottie dragă, asigură-te că Celia nu bea prea multă. Cel mult două cești. Și întoarceți-vă până la șase și jumătate.

– La ora de religie, Dumnezeu spune că pământul ne va hrăni, zise Freddie, ridicându-și ochii.

– Și uite-te cât de rău ți-a fost când ai mâncat asta, zise Celia. Mami, nu pot să cred că nu îl obligi să curețe. *Mereu scapă.*

Doamna Holden își luă ochelarii și și-i așeză tacticos pe nas. Avea privirea cuiva care de-abia reușea să rămână pe linia de plutire în apele agitate, insistând împotriva tuturor evidențelor că se afla, de fapt, pe uscat.

– Freddie, fii drăguț și spune-i Virginiei să aducă o cârpă, te rog? Iar tu, Celia dragă, nu fi nesuferită. Lottie, îndreaptă-ți bluza, dragă. Ai devenit ciudată. Ei bine, fetelor, nu vă duceți să vă holbați la nou-venită, nu-i așa? Nu vrem să creadă că locuitorii din Merham sunt vreun soi de țărani care cască gura aiurea pe acolo.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Lottie văzu urechile Celiei făcându-se ușor rozalii. Ale ei nu erau nici măcar calde: ea își perfecționase minciunile de-a lungul multor ani și împotriva unor anchetatori mai duri.

– De la cafenea o să venim direct acasă, doamnă Holden, spuse Lottie cu fermitate.

Ceea ce putea, desigur, însemna orice.

Era ziua marelui schimb de serii la mare, între cei care veneau cu trenurile de sâmbătă din gara Liverpool Street cu cei care, doar oarecum mai puțin palizi, se îndreptau fără tragere de inimă înapoi spre oraș. În aceste zile trotuarele erau traversate de băieți târând cărucioare din lemn construite în pripă, burdușite cu valize umflate. În spatele lor, bărbați epuizați, în costumele lor bune de vară, la braț cu

nevestele lor, bucuroși să dea câțiva bănuți în plus ca să-și înceapă vacanța anuală ca niște regi. Sau cel puțin fără să trebuiască să-și care propriile valize către hotelurile unde erau cazați.

Prin urmare, sosirea nu fu văzută sau remarcată mai de nimeni. Exceptându-le pe Celia Holden și pe Lottie Swift. Cele două stăteau pe o bancă în parcul municipal, care domina faleza de patru kilometri a Merhamului, și se uitau fascinate la furgoneta de mutări, a cărei capotă verde-închis, abia vizibilă pe sub pinii scoțieni, sclipea în soarele după-amiezii.

Dedesubtul lor, digurile se întindeau în depărtare spre stânga, ca dinții întunecați ai unui pieptăn, valurile scaldând nisipurile ude, punctate de siluete minuscule care înfruntau vântul neobișnuit de aprig. Venirea lui Adeline Armand, comentară după aceea fetele, fusese o ocazie pe măsura sosirii reginei din Saba. Adică ar fi fost, dacă regina din Saba ar fi ales să o facă într-o sâmbătă din cea mai aglomerată săptămână a sezonului de vară din Merham. Asta însemna că toți acei oameni – familiile Colquhoun, Alderman Elliott, proprietăresele din Parade și cei asemenea lor – pe care se putea conta de obicei să judece extravaganța nou-veniților care soseau cu camioane întregi pline cu cufere, cu tablouri mari ce nu înfățișau membri ai familiei sau scene cu cai galopând, ci imense pete de culoare fără să respecte vreun model anume, cu nenumărate cărți și artefacte în mod *clar* străine, nu stăteau tăcuți la porțile lor, observând procesiunea constantă care dispărea în casa în stil art decó de pe faleză, mult timp nelocuită. Erau la coadă la măcelăria lui Price de pe Marchant Street sau se grăbeau la întrunirea Asociației Pensiuinilor.

– Doamna Hodges spune că ea e o membră mai puțin importantă a familiei regale. Unguroaică sau ceva de genul ăsta.

– Prostii.

Celia făcu ochii mari.

– Chiar *este*. Doamna Hodges a vorbit cu doamna Ansty, care îl cunoaște pe avocatul ei sau cine-o fi cel care s-a ocupat de casă, și ea e un soi de prințesă maghiară.

Dedesubtul lor, câteva familii își însușiseră micile fâșii de plajă și puteau fi văzute stând după paravanele dungate umflate de vânt sau adăpostindu-se în căsuțe de briza aprigă ce sufla dinspre mare.

– Armand nu e nume maghiar.

Lottie își ridică mâna ca să nu-i mai intre părul în gură.

– Ei, na? De unde știi tu?

– Păi, sunt doar prostii, nu-i așa? Ce să facă o prințesă maghiară în Merham? Ar sta la Londra, fără îndoială. Sau la castelul Windsor. Nu într-o fundătură veche și adormită ca asta.

– Nu în Londra pe care o știi tu, acolo n-ar sta, zise Celia pe un ton aproape disprețuitor.

– Nu, recunosc Lottie. Nu în Londra pe care o știu eu.

Nici o persoană exotică nu venea din partea Londrei pe care o cunoștea Lottie, o suburbie estică, presărată din belșug cu fabrici ridicate în grabă, care se învecina într-o direcție cu niște rafinării și în cealaltă direcție cu hectare de mlaștini neatrăgătoare. Când fusese evacuată pentru prima dată în Merham, la începutul războiului, trebuise să-și ascundă uimirea când sătenii compătimitori o întrebau dacă îi era dor de Londra. Se arătase la fel de uluită când o întrebaseră același lucru despre familia ei. După aceea încetaseră s-o mai întrebe. De fapt, Lottie își petrecuse acasă ultimii doi ani înainte de terminarea războiului, iar apoi, după un schimb febril de scrisori între Lottie și Celia și având în vedere convingerea deseori menționată a doamnei Holden că nu numai că era plăcut ca Celia să aibă o prietenă de vârsta ei, dar și că „Fiecare trebuie să-și facă datoria în folosul comunității, nu-i așa?“, fusese invitată să se întoarcă la Merham, inițial de sărbători și, treptat, pe măsură ce aceste sărbători se prelungiseră în timpul școlii, pentru totdeauna. Acum, Lottie era pur și simplu acceptată ca parte a familiei Holden; poate nu ca o rudă de sânge, poate nu chiar egală din punct de vedere social (niciodată nu aveai să scapi complet de accentul din East End), dar cineva a cărei prezență în oraș nu mai era remarcată. În plus, Merhamul era obișnuit cu oamenii care veneau și nu mai plecau acasă. Marea avea acest dar de a-i păstra.

– Luăm ceva? Flori? Ca să avem o scuză să intrăm?

Lottie își dădu seama că Celia se simțea prost din pricina comentariilor ei anterioare: îi oferea acum ceea ce își închipuia că era zâmbetul ei în stil Moira Shearer, cel care îi dezvelea dinții de jos.

– Eu nu am nici un ban.

– Nu de la florărie. Știi unde putem găsi flori sălbatice frumoase. Culegi destule pentru mami.

Se auzise, recunosc Lottie, un ecou vag de resentiment în ultima propoziție.

Cele două fete se ridicară de pe bancă și se îndreptară către marginea parcului, unde o singură balustradă de fontă marca începutul unei poteci care ducea pe faleză. Lottie se plimba deseori pe acest traseu în serile de vară, când zgomotul și isteria reprimată a familiei Holden deveneau insuportabile. Îi plăcea să asculte pescărușii și cristeii plutind în aerul de deasupra ei și să-și readucă aminte cine era. Doamna Holden ar fi considerat acest gen de introspecție nefiresc sau cel puțin mult prea blând, așa că să adune mici buchețele de flori era o măsură de precauție utilă. Dar aproape zece ani de locuit în casa cuiva îi imprimaseră și o anumită prudență; o sensibilitate față de potențialele probleme domestice, care trăda faptul că nu ieșise încă de tot din adolescență. La urma urmei, era important să nu fie văzută de Celia ca o concurentă.

– Ai văzut cutiile de pălării? Trebuie să fi fost cel puțin șapte, zise Celia, aplecându-se. Ce zici de asta?

– Nu. Astea se ofilesc în câteva minute. Strânge câteva din cele mov. Acolo, lângă bolovanul acela mare.

– Cred că are un car de bani. Mami spune că e nevoie de grămezi de bani să o repari. A vorbit cu decoratorii, și ei i-au spus că locul era o adevărată cocină. N-a mai locuit nimeni acolo de când familia MacPherson s-a mutat în Hampshire. Trebuie să fie – cât, nouă ani?

– Nu știu. Eu n-am cunoscut familia MacPherson.

– Erau extrem de plictisitori amândoi. Ea purta mărimea 42 la picior. Casa nu are nici măcar un singur șemineu decent, după părerea doamnei Ansty. Toate au fost jefuite.

– Grădinile sunt complet năpădite de buruieni.

Celia se opri.

– De unde știi?

– Am fost acolo de câteva ori. În plimbările mele.

– Șmechero! De ce nu m-ai luat și pe mine?

– Fiindcă n-ai vrut niciodată să mergi!

Lottie privi dincolo de ea la camionul de mutări, copleșită de un val tăcut de exaltare. Erau cu toții obișnuiți cu oameni venind – Merham era un oraș sezonier, la urma urmei; schimbarea anotimpurilor era punctată de noi vizitatori, sosirile și plecările acestora scăzând și crescând ca marea –, dar perspectiva de a avea ocupată din nou casa cea mare adăugase o anumită anticipare palpitantă ultimelor două săptămâni. Celia își întoarse atenția la florile ei. În timp ce le rearanja în palmă, părul îi fu ridicat de vânt ca o perdea aurie.

– Cred că-mi urâsc tatăl, observă ea cu voce tare, cu ochii fixați brusc spre orizont.

Lottie încrămeni. Cinele lui Henry Holden cu secretara sa nu erau un subiect asupra căruia se simțea în măsură să comenteze.

– Mami e atât de proastă. Doar se prefacă că nu se întâmplă nimic.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de țipătul strident al pescărușilor care planau deasupra lor.

– Doamne, abia aștept să plec din locul ăsta, zise ea în cele din urmă.

– Mie îmi place.

– Da, dar tu nu trebuie să-ți vezi tatăl dându-se în stambă. Celia se întoarse spre Lottie și îi întinse mâna. Uite. Crezi că sunt destule?

Lottie se uită la flori.

– Chiar vrei să mergem acolo? Doar ca să ne holbăm la lucrurile ei?

– Of, și tu nu vrei, măică stareță?

Cele două fete își zâmbiră, apoi alergară înapoi spre parcul municipal, cu bluzele și fustele fluturând în urma lor.

Aleea care ducea la casa Arcadia fusese cândva circulară; vecinii încă își mai aminteau procesiunile de mașini lungi, joase, care se opreau cu un scârțâit scurt pe pietrișul din fața ușii de la intrare, apoi luau curba grațioasă și ieșeau la capătul aleii. Fusese o casă importantă, așezată într-o zonă bună a orașului, dincoace de calea ferată (atât de importantă era această distincție, încât casele în Merham erau prezentate de agenții imobiliari ca fiind fie „dincoace“, fie „dincolo“ de calea ferată). Fusese construită de Anthony Gresham, fiul cel mare al lui Walton Gresham, când acesta se întorsese din America după ce făcuse avere din inventarea unei piese banale de motor, care fusese cumpărată de General Motors. Își dorise, declarase el cu emfază, să

arate precum casa unei vedete de cinema. Văzuse o casă în Santa Monica, deținută de o actriță faimoasă din perioada filmului mut, care era lungă și joasă și albă, cu suprafețe mari din sticlă și ferestre mai mici, ca niște hublouri. Îl ducea cu gândul la *glamour*, la lumi noi și la un viitor neînfricat și luminos (un viitor care, în mod ironic, nu fusese al lui: murise la patruzeci și doi de ani, după ce fusese lovit de o mașină. Un Rover). Când casa fusese în cele din urmă terminată, unii locuitori ai Merhamului se arătasera scandalizați de modernitatea ei și se plânseseră discret că nu era tocmai „potrivită”. Așadar, când următorii proprietari, familia MacPherson, se mutaseră din ea, câțiva ani mai târziu, iar casa rămăsese nelocuită, câțiva dintre sătenii mai în vârstă se simțiseră ciudat de ușurați, deși se poate să nu fi afirmat acest lucru. Acum, partea de nord a aleii de acces era complet năpădită de vegetație, o încălceală de muri și soc făcând-o să se termine prea devreme, lângă poarta ce odinioară ducea la poteca spre mare. Acest lucru stârnea schimburi bruște de viteză și numeroase înjurături de la șoferii furgonetelor de livrări care, odată ce terminaseră de descărcat, încercau acum să dea în marșarier, unul pe lângă celălalt, pe aleea parțial blocată de o mașină ce intrase în spatele lor.

Lottie și Celia stătură o vreme, privind fețele roșii și eforturile istovitoare ale celor care cărau încă mobilă, până când o femeie înaltă, cu păr lung castaniu strâns sever la spate într-un coc, ieși în fugă fluturând un set de chei și implorând:

– Așteptați o clipă. Stați. O s-o mut în grădina de zarzavaturi.

– Crezi că e ea? șopti Celia, care în mod inexplicabil se ascunse după unul dintre copaci.

– De unde să știu?

Lottie își ținu respirația, reticența subită a Celinei făcând-o să se simtă și ea jenată. Se lipiră una de cealaltă, trăgând cu ochiul de după copac și ținându-și cu mâna fustele largi ca să nu li se umfle la spate. Femeia stătea în mașină și se uita la instrumentele de bord, de parcă s-ar fi gândit pe care să-l folosească. Apoi, mușcându-și buza de jos, porni motorul, se luptă cu schimbătorul de viteze, inspiră adânc și țâșni cu spatele, lovind cu o bufnitură puternică grila frontală a unei furgonete de mutări. După un scurt moment de liniște, se auziră o înjurătură zgomotoasă din partea unuia dintre bărbați și un țigălung de claxon. Apoi

femeia își săltă capul și fetele își dădură seama că își spărseseră probabil nasul. Era sânge peste tot – pe bluza ei verde pal, pe mâini, chiar și pe volan. Stătea dreaptă în scaunul șoferului, părând puțin năucită, iar apoi se uită în jos și începu să caute ceva ca să oprească sângerarea.

Lottie se trezi alergând pe pajiștea năpădită de buruieni, cu batista deja în mână.

– Pofțiți, spuse ea, ajungând la femeie în același timp cu câțiva oameni care începură să se adune în jurul mașinii. Luați asta. Dați-vă capul pe spate.

Celia, care se grăbise în spatele lui Lottie, se uita la fața stropită a femeii.

– V-ați lovit zdravăn, zise ea.

Femeia acceptă batista.

– Îmi pare atât de rău, îi spunea ea șoferului camionului. Chiar că nu mă pricep la viteze.

– Nu ar trebui să conduceți, replică bărbatul a cărui siluetă voluminoasă abia încăpea în șorțul verde-închis; ținea strâns în mână ceea ce rămăsese dintr-un far. Nici măcar nu v-ați uitat în oglindă.

– Credeam că am schimbat într-a-ntăia. E extrem de aproape de marșarier.

– V-a căzut bara de protecție, zise Celia, cu un oarecare interes.

– Nici măcar nu e mașina mea. Of, Doamne!

– Uitați-vă cum arată farul! Va trebui să cumpăr o unitate nouă pentru asta. O să mă coste și timp, și bani.

– Desigur.

Ea încuviință din cap mâhnită. Un bărbat brunet într-un costum de in deschis la culoare își făcu apariția lângă portiera mașinii.

– Uitați, lăsați-o pe doamna în pace. S-a lovit destul de grav. Doar spuneți-mi care este paguba și mă ocup eu de ea. Frances, ești rănită? Ai nevoie de doctor?

– Nu ar trebui să conducă, spuse bărbatul clătănind din cap.

– Nu ar fi trebuit să fiți atât de aproape, interveni Lottie, iritată de lipsa lui de simpatie.

Șoferul o ignoră.

– Îmi pare atât de rău, mormăi femeia. Of, Doamne. Uită-te la fusta mea.